

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/3863 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 5 april 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 23 december 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appelland om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 5 april 2007, verzonden op 11 april 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen (hierna: de rechtbank), het daartegen door appelland ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appelland bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 9 mei 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 mei 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de eerste grief is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de tweede grief klaagt appelland dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat door hem niet aannemelijk is gemaakt dat artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet. In dat verband voert hij aan dat voor de uitleg van het begrip 'duurzaam' aansluiting dient te worden gezocht bij het begrip 'duurzaam' zoals dit elders in de Vw 2000 en het -besluit wordt gebezigd, zoals in artikel 3.75, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000). In de derde grief klaagt appelland dat de aangevallen uitspraak innerlijk tegenstrijdig is omdat de rechtbank enerzijds heeft overwogen dat de door hem aangevoerde omstandigheden niet zodanig bijzonder zijn dat de minister aanleiding had moeten zien hem alsnog in het bezit van een verblijfsvergunning te stellen, terwijl de rechtbank anderzijds heeft overwogen dat indien de situatie in het land van herkomst na verloop van tijd niet verandert de minister opnieuw dient te bezien of artikel 3 van het EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet en of er gelet op alle omstandigheden hem een vergunning kan worden onthouden. De rechtbank heeft immers al overwogen dat er van bijzondere omstandigheden geen sprake is.

2.2.1. De minister heeft zich in het besluit van 23 december 2005 op het standpunt gesteld dat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag op appellant van toepassing is. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.1 is overwogen staat dit standpunt in rechte vast. Voorts heeft de minister zich daarin op het standpunt gesteld dat appellant, gelet op de toepasselijkheid van dat artikel, niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, noch, ingevolge het bepaalde in artikel 3.107 van het Vb 2000, voor verlening van een verblijfsvergunning asiel op één van de andere in artikel 29, eerste lid, vermelde gronden.

Verder heeft de minister zich in dat besluit op het standpunt gesteld dat appellant niet naar het land van herkomst zal worden uitgezet omdat hij daar op dit moment een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

2.2.2. Appellant verkeert derhalve thans in de situatie dat hem geen verblijfstitel wordt verleend, maar dat hij evenmin wordt uitgezet. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder andere uitspraak van 2 juni 2004 in zaak no. 200308845/1, JV 2004/279) brengt de onderlinge verhouding tussen artikel 45 en artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 mee, dat zo enigszins mogelijk wordt voorkomen dat de vreemdeling in die situatie geraakt.

In dit verband moet het besluit er blijk van geven dat door de staatssecretaris is beoordeeld of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst. De term duurzaam dient aldus te worden begrepen dat de vreemdeling zich gedurende een groot aantal jaren in de situatie bevindt dat hij wegens schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet en dat er geen vooruitzicht is op verandering in deze situatie binnen niet al te lange termijn. Indien dit het geval is, de vreemdeling voorts aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog altijd niet kan worden uitgezet, dat vertrek naar een ander land dan het land van herkomst ondanks voldoende inspanningen om te voldoen aan zijn vertrekplicht niet mogelijk is en de vreemdeling zich daarnaast in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt, is er voor de staatssecretaris aanleiding om te beoordelen of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

2.2.3. In het besluit van 23 december 2005 heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet. In dat verband heeft de minister overwogen dat de omstandigheid dat appellant al bijna vier jaar in Nederland verblijft niet tot een ander oordeel leidt. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen dient appellant zich gedurende een groot aantal jaren in de situatie te hebben bevonden, dat hij niet kan worden uitgezet wegens het risico van schending van artikel 3 van het EVRM. Nu eerst door het afwijzende besluit van 23 december 2005 is vastgesteld dat appellant zich in die situatie bevindt, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minister zich op het standpunt heeft mogen stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam tegen zijn uitzetting verzet. De tweede grief kan niet slagen.

2.2.4. De beoordeling van de vraag of de vreemdeling zich in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt is eerst aan de orde, indien deze zich langdurig in de situatie heeft bevonden, dat deze niet kan worden uitgezet. Nu daaraan, gelet op het hiervoor overwogene, niet is voldaan, bestond er voor de minister nog geen aanleiding om te beoordelen of appellant aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt. De rechtbank had dan ook aan de door appellant voorgedragen beroepsgrond niet meer hoeven toe te komen. De derde grief, alhoewel terecht voorgedragen, kan dan ook niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient met verbetering van gronden te worden bevestigd.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. T.M.A. Claessens, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Claessens
Voorzitter

w.g. Graat
ambtenaar van Staat

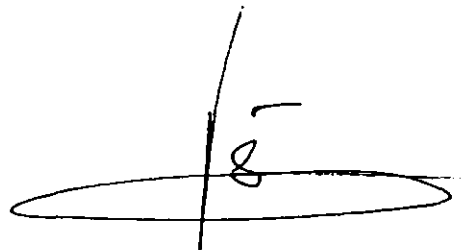
Uitgesproken in het openbaar op 18 juli 2007

307

Verzonden: 18 juli 2007

18 JULI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIJF

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Secretaris-Bevoegdheid te Assen

Secretaris-Bevoegdheid

Kenmerk: U AWB 06/3863 BEPTDN S2

uitspraak 5 april 2007

inzake:

geboren op
 verblijvende te
 van Eritrese nationaliteit,
 IND dossiernummer: 0202.11.8011,
 V-nummer:
 eiser,
 gemachtigde: mr. A.M. van Eik, advocaat te Amsterdam,

tegen:

STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND))
 te 's-Gravenhage,
 verweerder,
 gemachtigde: mr. J.P. Guérain, werkzaam bij de IND.

Procesverloop

Op 11 februari 2002 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij beschikking van 23 december 2005 heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd.

Bij beroepschrift van 18 januari 2006 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Openbare behandeling van het beroep stond geagendeerd op 29 augustus 2006, doch is in verband met de verwijzing naar een meervoudige kamer verdaagd.

Openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 11 januari 2007 ter zitting van een meervoudige kamer van de rechtbank. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Zaaknummer: AWB 06/3863 BEPTDN S2

2

Motivering

Standpunten van partijen

Eiser heeft ter ondersteuning van zijn aanvraag, samengevat, het volgende naar voren gebracht. Eiser is afkomstig uit Eritrea. In 1997, toen eiser pas 15 jaar was, is hij door militairen meegenomen uit zijn huis en moest hij gedwongen in militaire dienst. Eiser was werkzaam als gewoon soldaat. Nadat eiser gewond was geraakt en zes maanden had gerevalideerd, is eiser van september of oktober 2000 tot augustus 2001 werkzaam geweest bij de militaire politie.

Tijdens zijn verlof hoorde eiser van zijn moeder dat haar winkel is gesloten en dat zij gedwongen was te verhuizen. Zijn moeder kreeg geen hulp van de Eritrese autoriteiten. Hierop is eiser naar de lokale bestuurders gegaan om hierover te klagen. Twee dagen later, op 16 augustus 2001 werd eiser thuis opgepakt en naar een militaire gevangenis gebracht, waar hij twee maanden heeft verbleven. Omdat eiser na zijn vrijlating geen document kreeg waarop stond dat hij had vastgezet en zijn verlof van de dienstplicht was verlopen, durfde hij niet terug naar zijn eenheid bij de militaire politie. Eiser vreesde door hen te zullen worden gedood. In plaats van terug te keren naar zijn eenheid is eiser ondergedoken bij familie en heeft hij op advies van de familie het land verlaten.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid aanhef en onder k, Vw 2000, omdat ten aanzien van eiser ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag.

Verweerder heeft overwogen dat de verklaringen van eiser ten aanzien van zijn functies in het Eritrese leger aannemelijk en geloofwaardig zijn te achten. In de functie van militaire politie heeft eiser onder andere burgers en militairen die overtredingen begingen, overgedragen aan zijn commandanten en mensen geronseld voor het leger. Naar de mening van verweerder moet eiser, gelet op zijn verklaringen en hetgeen uit algemeen toegankelijke bronnen is gebleken ten aanzien van de militaire politie in Eritrea, in verband worden gebracht met het ronselen van minderjarigen, het martelen van burgers en militairen en het uitvoeren van buitengerechtelijke executies.

Voornoemde algemeen toegankelijke bronnen zijn: Report of fact-finding mission to Eritrea van de Country Information and Policy Unit Immigration and Nationality Directorate van het Home Office United Kingdom van 4-18 november 2002, het Department of State Country Report on Human Rights Practices 2000-Eritrea van het U.S. Department of State van februari 2001 en het Department of State Country Report on Human Rights Practices 2002-Eritrea van het U.S. Department of State van maart 2003.

Uit voornoemde bronnen komt naar voren dat de militaire politie verschillende foltermethoden gebruikte, ernstig geweld gebruikte indien er weerstand werd geboden bij huiszoeken naar deserteurs en dienstweigeraars waarbij zowel soldaten en burgers om het leven kwamen en in sommige gevallen personen die niet dienstplichtig waren, waaronder zwangere vrouwen, minderjarigen en burgers uit andere landen, oppakte en vasthield. De militaire politie heeft zich derhalve schuldig gemaakt aan handelingen als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Naast hetgeen uit voornoemde openbare bronnen blijkt, heeft eiser zelf verklaard dat de militaire politie zich schuldig heeft gemaakt aan het martelen van burgers en militairen en het uitvoeren van buitengerechtelijke executies.

Zaaknummer: AWB 06/3863 BEPTDN S2

3

Verweerder heeft overwogen dat eiser in verband gebracht wordt met het ronselen van minderjarigen, het martelen van burgers en militairen en het uitvoeren van buitengerechtigde executies. De gedragingen betreffen het misdrijf van foltering. Verweerder merkt deze misdrijven aan als het begaan van absolute niet-politieke misdrijven, zoals bedoeld in artikel 1F, aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag. Gelet op de verklaringen van eiser is voornoemd artikel op hem van toepassing.

Verweerder heeft voorts overwogen dat eiser heeft gepoogd zijn optreden bij de militaire politie te bagatelliseren. Het betreft hier een aantal verklaringen over het al dan niet hebben uitgevoerd van mishandelingen en het hebben geronseld van jongeren.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat bij eiser sprake was van een "personal and knowing participation". Hoewel eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van een door artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verboden (be)handeling en eiser om die reden niet zal worden uitgezet, heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting. De enkele blote stelling dat hij het Baptistengeloof belijdt en zijn nieuwe geloof zich duurzaam verzet tegen uitzetting, is onvoldoende om een mogelijke schending van artikel 3 EVRM aan te nemen. Naar de mening van verweerder is er geen sprake van bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder tot de conclusie zou moeten komen dat in het geval van eiser het onthouden van een verblijfstitel zonder op voorzienbare tijd over te gaan tot uitzetting uit Nederland disproportioneel zou zijn.

Primair stelt eiser zich op het standpunt dat verweerder ten onrechte stelt dat hij zijn werkzaamheden bij de militaire politie zou hebben gebagatelliseerd. Eiser heeft hierbij tevens een verklaring van zijn fysiotherapeut, de heer Kuipers, van 11 februari 2004 overgelegd waarin is aangegeven dat eiser een bewegingsbeperking heeft vanwege schouderklachten na trauma. Deze verklaring is een nadere onderbouwing van zijn eerder ingenomen standpunt dat hij vanwege zijn fysieke mankementen geen zware straffen zoals de helikopterstraf heeft kunnen uitvoeren.

Voorts stelt eiser dat het ronselen van minderjarigen, waarmee hij in verband wordt gebracht, niet binnen de definitie van foltering valt en de beschikking in zoverre in strijd is met artikel 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Naar de mening van eiser kan uit zijn verklaringen in redelijkheid niet de conclusie worden getrokken dat hij betrokken is geweest bij mensenrechtenschendingen.

Voorts is eiser van mening dat uit de bronnen zoals aangehaald in het voornemen, niet kan worden afgeleid dat eiser 1F-handelingen zou hebben verzwegen. Voornoemde bronnen kunnen naar de mening van eiser niet ten grondslag worden gelegd aan de kwalificatie dat de militaire politie zich schuldig zou hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen.

Subsidiar is eiser van mening dat niet kan worden gesteld dat ook eiser zich schuldig zou hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen. Eiser heeft verklaard dat hij alleen lichte straffen heeft uitgevoerd en hooguit tweemaal bij razzia's betrokken is geweest. Derhalve kan niet gesteld worden dat hij in zijn functie voor de militaire politie schuldig zou hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen. Voorts is eiser van mening dat, aangezien de strafrechtelijke kwalificatie in de bestreden beschikking ten dele op het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR) en de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens (UVRM) is gebaseerd en met die instrumenten staatsaansprakelijkheid is gecreëerd en

Zaaknummer: AWB 06/3863 BEPTDN S2

4

geen aansprakelijkheid van individuen en evenmin strafrechtelijke aansprakelijkheid, de beschikking in strijd is met artikel 3:2 en 3:46 Awb.

Ook is eiser van mening dat verweerder ten onrechte op geen enkele wijze zijn jeugdige leeftijd heeft betrokken in de beoordeling of eiser "knowing participation" kan worden vastgesteld. Zo is eiser al op 15 jarige leeftijd gedwongen dienst te nemen in het Eritrese leger, waarna hij vervolgens op 18 jarige leeftijd werd aangesteld bij de militaire politie. De beschikking geeft er geen blijk van dat eisers minderjarigheid in de besluitvorming is betrokken. Ingevolge C1/5.13.3.3.1 Vc 2000 dient bij kindsoldaten in de leeftijd van 15 tot 18 jaar extra aandacht worden besteed aan de vaststelling of sprake is van "knowing participation" bij toepassing van de "personal and knowing participation-test". In de beschikking is onvoldoende onderbouwd waarom bij eiser, gelet op de in C1/5.13.3.3.1 Vc 2000 genoemde omstandigheden, sprake is van "knowing participation". Naar de mening van eiser is bij hem ten onrechte "knowing participation" vastgesteld.

Indien vorenstaande niet door de rechtbank wordt gevolgd stelt eiser zich op het standpunt dat ten onrechte "personal participation" is vastgesteld. Naar de mening van eiser is de vaststelling van eisers "personal participation" ondeugdelijk gemotiveerd. Zo kan het overdragen van burgers en militairen alsmede het begeleiden van een persoon naar een executieplaats worden gekwalificeerd als een faciliterende handeling maar niet als het plegen van een misdrijf. Bovendien verkeerde eiser zich in een situatie dat indien hij deze mensen niet naar de executieplaats begeleidde, iemand anders het wel zou hebben gedaan. Ook kan uit eisers verklaringen niet worden opgemaakt dat eiser zelf heeft gemarteld. Voor de vaststelling van het zelf plegen van foltering door eiser, dient eiser in ieder geval met enig concreet geval van foltering in verband worden gebracht, hetgeen niet is gebeurd in de bestreden beschikking. Gelet op vorenstaande is eiser van mening dat de stelling dat toepasselijkheid van "personal participation" in de vorm van zelf plegen, een zorgvuldige voorbereiding en deugdelijke motivering ontbeert.

Ook is eiser van mening dat verweerder hem ten onrechte, louter vanwege zijn verklaringen dat hij voor de militaire politie heeft gewerkt, de conclusie getrokken dat hij als gevolg hiervan faciliterende werkzaamheden heeft verricht.

Indien de rechtbank van oordeel is dat wel "personal participation" op eiser van toepassing is, dan stelt eiser zich subsidiair op het standpunt dat hij handelde in opdracht van een meerdere. Eiser is verder van mening dat ten onrechte door verweerder is gesteld dat hij over de vereiste "mens rea" beschikte. Eiser stelt zich op het standpunt dat hij, mede gelet op zijn jeugdige leeftijd waarop hij werd gerekruteerd, geen kennis had van het feit dat het bevel onwettig was en het bevel niet onmiskenbaar onwettig was. Derhalve is ten onrechte gesteld dat eiser had moeten weten dat het uitvoeren van executies en folteren van burgers en militairen in strijd met het recht waren. Bovendien is eiser van mening dat wel degelijk sprake was van een wettelijke verplichting om orders op te volgen. Eiser vermag niet in te zien dat de bevelen die hem zijn gegeven, niet zijn aan te merken als wettelijke bevelen, nu zij afkomstig zijn van overheidsorganen in de overheidsorganisatie. Derhalve is ook voldaan aan de eerste voorwaarde als bedoeld in C1/5.13.3.3.1 Vc 2000. Met de overweging van verweerder dat eiser nooit een opdracht zou hebben geweigerd op te volgen en nooit met concrete strafmaatregelen is bedreigd, wordt voorbij gegaan aan het risico dat eiser zou lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De beschikking is ook om die reden onvoldoende zorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd.

Zaaknummer: AWB 06/3863 BEPTDN S2

5

Tussen partijen staat vast dat artikel 3 EVRM zich verzet tegen uitzetting van eiser naar Eritrea. Eiser is van mening dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting en dat het onthouden van een verblijfsvergunning aan eiser is aan te merken als disproportioneel. Eiser is gedeserteerd uit het leger. Nu in de ambtsberichten van Eritrea van 2002 tot en met maart 2006 staat vermeld dat deserteurs het risico lopen op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en niet valt in te zien dat de situatie over de toekomstige periode verandert, is eiser van mening dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting. Naast zijn desertie loopt eiser een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM vanwege zijn geloofsovertuiging. Eiser heeft zich in Nederland bekeerd tot Baptist en belijdt zijn geloof actief. In het ambtsbericht van februari 2005 is aangegeven dat leden die het nieuwe geloof belijden, waaronder de Baptisten, worden onderworpen aan mishandeling. Ook deze situatie doet zich sinds 2002 voor en is sindsdien alleen maar verslechterd, zodat ook deze omstandigheid maakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen uitzetting van eiser verzet. Eiser stelt zich dan ook op het standpunt dat de belangenafweging in zijn voordeel dient uit te vallen en dat de beschikking op dit onderdeel strijd oplevert met de artikelen 3:2 en 3:46 Awb.

Eiser stelt zich op het standpunt dat in het kader van zijn jeugdige leeftijd en zijn zelfontplooiing het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportionele gevolgen heeft. De beschikking is gelet hierop mede in strijd met artikel 3:4, tweede lid, Awb.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

Gelet op het Koninklijk Besluit van 22 februari 2007 (nr. 07.000660, Scr. 2007, 41), en gelet op de portefeuillevordering, zoals vastgesteld tijdens de constituerende vergadering van 22 februari 2007 van het op diezelfde dag beëdigde kabinet, is de Staatssecretaris van Justitie verantwoordelijk gesteld voor het beleidsterrein Vreemdelingenzaken. Daar waar in deze uitspraak voor wat betreft de periode van 14 december 2006 tot 22 februari 2007 wordt gesproken van verweerder dient te worden bedacht dat hiermede wordt bedoeld de Minister van Justitie, en voor wat betreft de periode tot 14 december 2006, de (voormalige) Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Koninklijk Besluit van 14 december 2006 (nr. 06.004621, Scr. 2006, 247) De handelingen en besluiten van voornoemde Ministers dienen rechtens te worden toegerekend aan de Staatssecretaris van Justitie.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

Zaaknummer: AWB 06/3863 BEPTDN S2

6

Ingevolge artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 (Trb. 1954, 88) betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) en bijbehorend Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76), wordt een vreemdeling als vluchteling aangemerkt indien deze uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.

Artikel 3.107, eerste lid, Vb 2000 bepaalt dat indien artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag aan het verlenen van een verblijfsvergunning aan de vreemdeling op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 in de weg staat, aan die vreemdeling evenmin een verblijfsvergunning wordt verleend op één van de andere gronden bedoeld in artikel 29 Vw 2000.

Ingevolge artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van dit Verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- (a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- (b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- (c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Volgens C1/5.13.3.3 van de Vc 2000 is het aan verweerder om aan te tonen dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat een vreemdeling onder de criteria van artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag valt.

Teneinde te bepalen of betrokkene individueel verantwoordelijk dient te worden gehouden voor misdrijven, als bedoeld in artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag, wordt de "personal and knowing participation test" toegepast. Beoordeeld wordt of ten aanzien van betrokkene kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het misdrijf / de betreffende misdrijven ("knowing participation") én of hij op enigerlei wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation"). Indien hiervan sprake is, kan aan betrokkene artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag worden tegengeworpen. De "personal and knowing participation test" is in de lijn met het gestelde in het Statuut van Rome (artikelen 25 en 27 tot en met 33), aldus de circulaire. Onder persoonlijke deelname wordt niet slechts verstaan het door betrokkene zelf of in diens opdracht plegen van misdrijven, doch ook het door betrokkene direct faciliteren van de misdrijven, dat wil zeggen dat zijn handelen en/of nalaten in wezenlijke mate ertoe heeft bijgedragen. Van een wezenlijke bijdrage is sprake indien de bijdrage feitelijk effect heeft gehad op het begaan van het misdrijf en dat het misdrijf hoogstwaarschijnlijk niet op dezelfde wijze zou hebben plaatsgevonden, indien niemand de rol van betrokkene had vervuld, dan wel betrokkene gebruik had gemaakt van mogelijkheden het misdrijf te voorkomen.

Verweerder heeft in het in de bestreden beschikking ingelaste voornemen artikel 1 (F), aanhef, sub b, Vluchtelingenverdrag op eiser van toepassing geacht. Verweerder heeft daarbij hetgeen uit algemene bronnen bekend is gelegd naast hetgeen eiser zelf heeft verklaard.

Zaaknummer: AWB 06/3863 BEPTDN S2

7

Niet in geschil is dat eiser van oktober 2000 tot augustus 2001 werkzaam is bij de militaire politie.

Volgens eisers verklaringen in het nader gehoor van 22 maart 2002 heeft hij in de functie als militaire politie onder andere burgers en militairen die overtredingen begingen, overgedragen aan zijn commandant en mensen geronseld voor het leger. De commandant bepaalde vervolgens of de opgepakte militairen werden bestraft of werden teruggestuurd naar hun eenheid. De door de commandant opgelegde straffen bestonden uit lichte tot zware straffen en moesten worden uitgevoerd door de dienstdoende militaire politie. Het ging hier dan bijvoorbeeld om straf nummer 8 en "de helikopter". Eiser was bekend met het feit dat opgepakte militairen werden mishandeld en volgens zijn eigen verklaringen verdwenen soms ook militairen. Deserteurs werden geëxecuteerd. Volgens zijn eigen verklaringen heeft eiser zelf ook straffen uitgedeeld en heeft hij mensen geëscorteerd naar de executieplaats. Omdat de door eiser genoemde straffen en werkzaamheden overeenkomen met hetgeen uit algemene bronnen, welke door verweerder in het in de bestreden beschikking ingelaste voornemen zijn genoemd, heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat de werkzaamheden van eiser voor de militaire politie geloofwaardig zijn te achten. Dat eiser in de nadere gehoren heeft verklaard slechts de lichte straffen heeft uitgevoerd, omdat hij fysiek niet in staat zou zijn "de helikopter" en straf nummer 8 uit te voeren, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen beschouwen als een poging om zijn werkzaamheden voor de militaire politie te bagatelliseren. Gelet op vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser wist dan wel had behoren te weten dat het hier misdrijven betrof als bedoeld in artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag. Voorts blijkt uit eerder genoemde verklaringen van eiser dat hij, in elk geval door het overdragen van deserteurs aan zijn commandant, ervoor heeft gezorgd dat deze personen werden onderworpen aan mishandeling en foltering. Bovendien heeft eiser zelf verklaard dat hij ook straffen heeft opgelegd en mensen heeft begeleid naar de executieplaats. Gelet hierop heeft verweerder eveneens "personal participation" aan eiser kunnen tegenwerpen.

De rechtbank is, gelet op het hiervoor overwogene, van oordeel dat verweerders standpunt dat sprake is van "personal and knowing participation", zoals bedoeld in C1/5.13.3.3 van de Vc 2000, de rechterlijke toets kan doorstaan.

Niet in geschil is, dat aannemelijk is dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting naar Eritrea een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, zoals bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000.

In geschil is vervolgens de vraag of verweerder, ondanks dat sprake is van een situatie waar een schending van artikel 3 EVRM dreigt en eiser dus niet kan worden uitgezet naar zijn land van herkomst, in redelijkheid heeft kunnen beslissen eiser een verblijfsvergunning te onthouden.

Uit de wet vloeit niet voort dat als sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 29, eerste lid en sub b Vw 2000, verweerder gehouden is een verblijfsvergunning te verlenen. Op grond van het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en sub k, Vw 2000 dient verweerder bij zijn beslissing onder meer te betrekken, of de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

Zaaknummer: AWB 06/3863 BEPTDN S2

8

Gelet op het beleid genoemd in C1/5.13.2 Vc 2000 wordt in het geval dat is vast komen te staan dat bij terugzending een schending van artikel 3 EVRM dreigt, beoordeeld of de asielzoeker bij verlening van een verblijfsvergunning een bedreiging vormt voor de openbare veiligheid of de gemeenschap van het land. Is dat het geval, dan wordt de asielzoeker niet in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning en ook niet uitgezet. Het weigeren van een verblijfsvergunning dient tot uitzonderingssituaties beperkt te blijven.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen, gelet op terechte tegenwerping van artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag, dat eiser een bedreiging vormt voor de openbare veiligheid of de nationale en internationale gemeenschap en dat eiser dientengevolge niet in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning.

Gelet op voornoemd beleid in C1/5.13.2 Vc 2000 wordt eiser dus niet in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning, maar ook niet uitgezet, en wordt hij uitgesloten van alle voorzieningen. Het weigeren en niet-uitzetten dient tot uitzonderingssituaties beperkt te blijven. Volgens het beleid is er reden om af te wijken van dit uitgangspunt, indien de asielzoeker bijzondere omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 4:84 Algemene wet bestuursrecht (Awb), stelt en aannemelijk maakt.

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) heeft in haar jurisprudentie aangegeven dat zo enigszins mogelijk moet worden voorkomen dat een vreemdeling in een situatie geraakt dat hij niet wordt toegelaten en evenmin wordt uitgezet (zie o.a. de uitspraak van 2 juni 2004, JV 2004, 279).

Volgens de Afdeling moet uit verweerders besluit blijken dat is onderzocht of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen de uitzetting. In de gevallen waarin is gebleken dat de vreemdeling niet kan worden uitgezet, en er daarenboven sprake is van een uitzonderlijke situatie waarin de vreemdeling zich bevindt, kan van de Minister worden gevergd dat hij beoordeelt of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning niet disproportioneel is.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de omstandigheid dat eiser op jeugdige leeftijd naar Nederland is gekomen, hij sinds zijn komst naar Nederland naar de evangelische kerk van de Baptisten Gemeente gaat, hij geïntegreerd is in de Nederlandse samenleving en vrijwilligerswerk doet, niet zodanige bijzondere omstandigheden zijn dat verweerder aanleiding had moeten zien af te wijken van zijn beleid en hem alsnog in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning. Hierbij acht de rechtbank mede van belang dat bovengenoemde omstandigheden in geen verhouding staan tot de reden van tegenwerping van artikel 1 F van het Vluchtelingenverdrag.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet is komen vast te staan dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen de uitzetting. Hierbij dient in aanmerking te worden genomen dat, ondanks de omstandigheid dat de ambtsberichten inzake Eritrea van de laatste 4 jaren geen beeld van verbetering aangeven met betrekking tot de situatie van deserteurs, eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze niet in positieve zin zal kunnen veranderen. Naar het oordeel van de rechtbank is voornoemde periode thans nog te kort om tot de conclusie te komen dat artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen de uitzetting van eiser verzet.

Zaaknummer: AWB 06/3863 BEPTDN S2

9

Indien de situatie in Eritrea ten aanzien van deserteurs na verloop van tijd niet verandert, dient verweerder opnieuw te bezien of van duurzaamheid sprake is en of gelet op alle omstandigheden eiser dan een vergunning kan worden onthouden. Daarbij kan ook van belang zijn dat eiser mogelijk naar een ander land dan Eritrea zou kunnen vertrekken. Vorenstaande geldt naar het oordeel van de rechtbank evenzeer voor de omstandigheid dat eiser zich hier te lande heeft bekeerd tot de Baptisten Gemeente.

Hetgeen overigens nog door eiser is aangevoerd kan niet tot een ander oordeel leiden.

Het beroep is derhalve ongegrond.

Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. W.P. Claus, voorzitter, en mrs. O.J. Bosker en E. L&kamp, leden en in het openbaar uitgesproken op 5 april 2007 in tegenwoordigheid van A.P. Kuiters als griffier.

W.g. mr. W.P. Claus

W.g. A.P. Kuiters

Afschrift verzonden: 11 APR 2007

VOOR AFSCHRIJF CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK TE 's-GRAVENHAGE

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

RAAD VAN STATE

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Hoger beroepschrift

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
= 9 MEI 2007	
ZAAK NR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Geeft te kennen:

geboren op [] te Eritrea, van Eritrese nationaliteit en verblijvende te [] (hierna: appellant) voor deze zaak woonplaats kiezende aan de Keizersgracht 560-562 (1017 EM) te Amsterdam op het kantoor van zijn advocate mr. A.M. van Eik, die verklaart door hem bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van hoger beroep middels het opstellen, ondertekenen en indienen van dit hoger beroepschrift. Appellant komt hiermee in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 5 april 2007 (AWB 06/3863), verzonden op 11 april 2007, genomen in beroep tegen het besluit van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, thans staatssecretaris van Justitie ("staatssecretaris") van 23 december 2005, waarbij appellants asielaanvraag is afgewezen.

Een kopie van de uitspraak wordt hierbij als bijlage 1 overgelegd.

Appellant kan zich met de uitspraak van de rechtbank niet verenigen en voert de navolgende grieven aan.

Grief 1 richt zich tegen de rechtsoverweging op p. 7:

"Volgens eisers verklaringen in het nader gehoor van 22 maart 2002 heeft hij in de functie als militaire politie onder andere burgers en militairen die overtredingen begingen, overgedragen aan zijn commandant en mensen geronseld voor het leger. De commandant bepaalde vervolgens of de opgepakte militairen werden bestraft of werden teruggestuurd naar hun eenheid. De door de commandant opgelegde straffen bestonden uit lichte tot zware straffen en moesten worden uitgevoerd door de dienstdoende militaire politie. Het ging hier dan bijvoorbeeld om straf nummer 8 en "de helikopter". Eiser was bekend met het feit dat opgepakte militairen werden mishandeld en volgens zijn eigen verklaringen verdwenen soms ook militairen. Deserteurs werden geëxecuteerd. Volgens zijn eigen verklaringen heeft eiser zelf ook straffen uitgedeeld en heeft hij mensen geëscorteerd naar de executieplaats. Omdat de door eiser genoemde straffen en werkzaamheden overeenkomen met hetgeen uit algemene

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

bronnen, welke door verweerder in het in de bestreden beschikking ingelaste voornemen zijn genoemd, heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat de werkzaamheden van eiser voor de militaire politie geloofwaardig zijn te achten. Dat eiser in de nadere gehoren heeft verklaard slechts de lichte heeft uitgevoerd, omdat hij fysiek niet in staat zou zijn "de helikopter" en straf nummer 8 uit te voeren, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen beschouwen als een poging om zijn werkzaamheden voor de militaire politie te bagatelliseren. Gelet op vorenstaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser wist dan wel had behoren te weten dat het hier misdrijven betrof als bedoeld in artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. (...)"

Toelichting

1. De rechtbank is ten onrechte voorbijgegaan aan appellants beroepsgrond dat zijn jeugdige leeftijd in de beoordeling of sprake is van "knowing participation" had dienen te worden betrokken. In het beroepschrift van 16 februari 2006 (paragraaf 20-30), aanvullend beroepschrift van 20 december 2006 (paragraaf 2-7) en in de pleitnota (paragraaf 10-13, 22) is zulks gemotiveerd uiteengezet.
2. Deze grond vormde de kern van appellants beroepschrift. Zo heeft appellant in het beroepschrift ten aanzien van vaststelling van vermeende "knowing participation", alle elf paragrafen die hieromtrent zijn opgesteld, gewijd aan zijn jeugdige leeftijd. In het aanvullend beroepschrift heeft appellant opnieuw alle paragrafen (zes) die zijn aangevoerd ter betwisting van zijn "knowing participation" gewijd aan zijn jeugdige leeftijd. In de pleitnota is opnieuw louter stilgestaan bij appellants jeugdige leeftijd ter betwisting van zijn "knowing participation".
3. Daarnaast heeft de staatssecretaris in het verweerschrift gereageerd op hetgeen appellant hieromtrent heeft aangevoerd (verweerschrift, paragraaf 3.12). Appellants jeugdige leeftijd ter betwisting van zijn "knowing participation", vormde derhalve ook een geschilpunt tussen partijen.
4. Nu appellants jeugdige leeftijd de kern van het beroepschrift vormde –deze grond is uitgebreid en gemotiveerd aangevoerd ter betwisting van zijn "knowing participation"-, had de rechtbank niet zonder nadere motivering deze beroepsgrond kunnen passeren. De rechtbank heeft als gevolg hiervan in strijd met het motiveringsbeginsel gehandeld.
5. Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de overheid haar beslissingen deugdelijk moet motiveren. Dit geldt ook voor de rechter.

BOHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Vgl. Van Wijk/Konijnenbelt & Van Male, "Hoofdstukken van bestuursrecht", 12^e druk, Den Haag: Elsevier juridisch (2002), p. 620: "Het motiveringsbeginsel heeft verschillende functies.

-In de eerste plaats strekt het ertoe de kwaliteit van de beslissing te verhogen doordat het overheidsorgaan zich rekenschap moet geven van zijn gedachtegang en daarvan verslag moet doen op papier.

-In de tweede plaats kan een deugdelijke motivering een bijdrage leveren aan de aanvaarding (legitimiteit) van overheidsbeslissingen doordat begrip wordt gekweekt voor de juistheid van een andere opvatting dan de opvatting die verworpen is. Dit voorkomt het instellen van hoger beroep: gemotiveerde uitspraken hebben een hogere zeefwerking dan uitspraken die een machtswoord zijn.

-Aan de andere kant biedt de motivering van een uitspraak aanknopingspunten voor het geschil in hoger beroep.

-Ten slotte is er het leereffect; de gemotiveerde uitspraak maakt het partijen mogelijk toekomstig gedrag af te stemmen op de inhoud van die uitspraak en draagt bij aan de verdere rechtsontwikkeling".

Vgl. ook HR 16 oktober 1998 (NJ 1999/7): "Bij de beoordeling van deze klacht moet het volgende worden vooropgesteld. Het Hof, als rechter die over de feiten oordeelt, was weliswaar vrij in de waardering van de in het geding gebrachte stukken, maar ook ten aanzien van het oordeel of het bewijs is geleverd, geldt het grondbeginsel van een behoorlijke rechtspleging dat elke rechterlijke beslissing tenminste zodanig moet worden gemotiveerd dat zij voldoende inzicht geeft in de aan haar ten grondslag liggende gedachtegang om de beslissing zowel voor partijen als voor derden - in geval van openstaan van hogere voorzieningen: de hogere rechter daaronder begrepen - controleerbaar en aanvaardbaar te maken (vgl. HR 4 juni 1993, nr. 15 096, NJ 1993, 659 en HR 7 april 1995, nr. 8631, NJ 1997, 21)"(r.o. 3.5).

Vgl. ook prof. mr. M. Schreuder-Vlasblom, "Rechtsbescherming en bestuurlijke voorprocedure", Deventer: Kluwer (2003), p. 39: "De motivering dient een zodanig inzicht te geven in de gedachtegang van de rechter, dat zijn beslissing aanvaardbaar, controleerbaar en bestrijdbaar is".

Vgl. ook artikel 121 Grondwet: "Met uitzondering van de gevallen bij de wet bepaald vinden de terechtzittingen in het openbaar plaats en houden de vonnissen de gronden in waarop zij rusten. De uitspraak geschiedt in het openbaar".

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

6. Weliswaar volgt uit de jurisprudentie dat de rechtbank niet op alle beroepsgronden hoeft in te gaan, maar nu de kern van appellants beroepschrift was gelegen in het beroep op zijn jeugdige leeftijd waarop hij is gerekruteerd door het Eritrese leger, had de rechtbank niet zonder nadere motivering appellants beroepsgrond kunnen passeren.
7. Een effectieve beoordeling van de argumenten brengt in appellants optiek met zich dat de rechtbank nader had dienen te beoordelen in hoeverre de jeugdige leeftijd waarop hij is gerekruteerd van invloed is op de vaststelling van appellants "knowing participation". Appellant wijst hierbij voorts op het belang van onderhavige zaak. *In casu* gaat het om de vaststelling van artikel 1F Vluchtelingenverdrag, hetgeen vergaande consequenties heeft. Gelet hierop geldt te meer dat de rechtbank nader had dienen te motiveren waarom appellants jeugdige leeftijd geen invloed heeft op de vaststelling van appellants "knowing participation". Mr. H.J. Simon stelt hieromtrent:

"Van belang lijkt mij dat het Hof vooropstelt dat de omvang van de motiveringsplicht afhankelijk is van het belang ('nature') van de zaak. Hoe zwaarder de 'nature', des te stringenter de motiveringsplicht" (Mr. H.J. Simon, "Handboek bestuurs(proces)recht volgens de Awb", Den Haag: SDU (1997), p. 309.

8. Kortom, de rechtbank heeft in strijd met het motiveringsbeginsel gehandeld door niet te motiveren waarom appellants jeugdige leeftijd niet van belang is voor de beoordeling of sprake is van "knowing participation".
9. Evenzo heeft de rechtbank zonder nadere motivering appellants beroepsgrond gepasseerd dat sprake is van dwang (pleitnota, paragraaf 39-49). Deze grond is eveneens van essentieel belang voor de beoordeling van appellants beroep. Appellant verwijst op deze plaats naar hetgeen hieromtrent hierboven is uiteengezet.

Grievens 2 en 3 richten zich tegen de rechtsoverweging op pp. 8-9 waarin is overwogen:

"De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de omstandigheid dat eiser op jeugdige leeftijd naar Nederland is gekomen, hij sinds zijn komst naar Nederland naar de evangelische kerk van de Baptisten Gemeente gaat, hij geïntegreerd is in de Nederlandse samenleving en vrijwilligerswerk doet, niet zodanige bijzondere omstandigheden zijn dat verweerder aanleiding had moeten zien af te wijken van zijn beleid en hem alsnog in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning.

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

Hierbij acht de rechtbank mede van belang dat bovengenoemde omstandigheden in geen verhouding staan tot de reden van tegenwerping van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag. Voorts is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat niet is komen vast te staan dat artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen de uitzetting. Hierbij dient in aanmerking te worden genomen dat, ondanks de omstandigheid dat de ambtsberichten inzake Eritrea van de laatste 4 jaren geen beeld van verbetering aangeven met betrekking tot de situatie van deserteurs, eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze niet in positieve zin zal kunnen veranderen. Naar het oordeel van de rechtbank is voornoemde periode thans nog te kort om tot de conclusie te komen dat artikel 3 EVRM zich duurzaam tegen de uitzetting van eiser verzet. Indien de situatie in Eritrea ten aanzien van deserteurs na verloop van tijd niet verandert, dient verweerder opnieuw te bezien of van duurzaamheid sprake is en of gelet op alle omstandigheden eiser dan een vergunning kan worden onthouden. Daarbij kan ook van belang zijn dat eiser mogelijk naar een ander land dan Eritrea zou kunnen vertrekken. Vorenstaande geldt naar het oordeel van de rechtbank evenzeer voor de omstandigheid dat eiser zich hier te lande heeft bekeerd tot de Baptisten Gemeente".

Toelichting grief 2

1. Ten onrechte concludeert de rechtbank dat geen sprake is van een duurzaam 3 EVRM-beleetsel. Appellant heeft in het beroepschrift (paragraaf 52) uiteengezet dat vanwege het ontbreken van een invulling in het beleid (WBV 2004/56) aan het begrip duurzaam, aansluiting dient te worden gezocht bij het begrip "duurzaam" zoals dit elders in de Vreemdelingenwet- en regelgeving wordt gebezigd. Appellant heeft als gevolg hiervan aansluiting gezocht bij artikel 3.75 lid 1 Vb waarin onder duurzaamheid van middelen van bestaan wordt verstaan dat zij nog een jaar beschikbaar zijn. Appellant heeft zich gelet hierop op het standpunt gesteld dat gezien de berichtgeving over deserteurs die reeds sinds 2002 onveranderd is en daarnaast tenminste sinds 2003 wordt bericht dat personen die een nieuw geloof belijden een 3 EVRM-risico lopen, artikel 3 EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting (beroepschrift, paragraaf 52). Gelet hierop heeft appellant aangevoerd dat het aannemelijk is dat artikel 3 EVRM zich tenminste nog een jaar verzet tegen uitzetting.
2. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat geen sprake is van een duurzaam 3 EVRM-beleetsel.

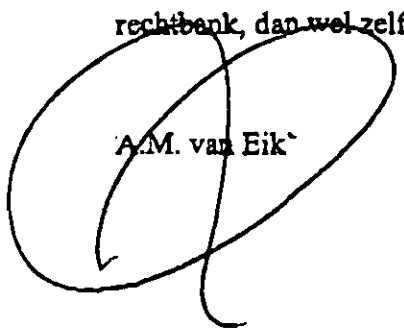
Toelichting grief 3

BÖHLER FRANKEN KOPPE WIJNGAARDEN

1. Deze overweging getuigt van innerlijke tegenstrijdigheid. Enerzijds overweegt de rechtbank dat de door appellant aangevoerde omstandigheden niet zodanige bijzondere omstandigheden zijn dat de staatssecretaris aanleiding had moeten zien om af te wijken van zijn beleid en hem alsnog in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning.
2. Anderzijds overweegt de rechtbank in deze rechtsoverweging dat de staatssecretaris indien de situatie in Eritrea ten aanzien van deserteurs en ten aanzien van de nieuwe geloven na verloop van tijd niet verandert, opnieuw dient te bezien of van duurzaamheid sprake is en of appellant gelet op alle omstandigheden dan een verblijfsvergunning kan worden onthouden.
3. De rechtbank heeft in deze rechtsoverweging echter reeds geoordeeld dat de door appellant aangevoerde bijzondere omstandigheden niet dusdanig bijzonder zijn dat deze dienen te nopen tot verlening van een verblijfsvergunning. Niettemin draagt de rechtbank de staatssecretaris op om, indien na verloop van tijd een duurzaam 3 EVRM-beleetsel wordt vastgesteld, te beoordelen of de door appellant aangevoerde omstandigheden toch bijzondere omstandigheden zijn waardoor aan appellant een verblijfsvergunning dient te worden verleend.
4. De leer van de formele rechtskracht verzet zich ertegen dat indien reeds in rechte is vastgesteld dat appellants aangevoerde omstandigheden niet bijzonder zijn, de staatssecretaris niettemin hieromtrent een nieuw oordeel kan geven.
5. De uitspraak van de rechtbank getuigt derhalve van innerlijke tegenstrijdigheid en leidt tot een handelwijze waardoor de staatssecretaris wordt gedwongen in strijd met de leer van de formele rechtskracht te handelen.

REDENEN WAAROM:

Appellant zich wendt tot de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, met het verzoek de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 5 april 2007, verzonden op 11 april 2007, te vernietigen, en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, dan wel zelf de zaak af te doen, kosten rechtens.

A.M. van Eik